

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Luana DaRosa

Csőd ellen házasság

Cara Colter

Tégy úgy, mintha együtt lennénk

Alison Roberts

Mr. Tökéletes

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készítenést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© 2023, Luana DaRosa – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *The Vet's Convenient Bride* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

© 2024, Cara Colter – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *Accidentally Engaged to the Billionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

© 2023, Alison Roberts – Vinton Kiadó Kft., 2026

A mű eredeti címe: *The Italian, His Pup and Me* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 133. számában, 2026
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-117-4

A Romana különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2026

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Luana DaRosa

Csőd ellen házasság

1. FEJEZET

Maria hangosan sóhajtott. Hetek óta alig aludt, a kimerültség mélyen a csontjaiban ült.

– Megint a könyvelést nézed?

Maria felnézett az íróasztaláról, és mosolyogva átvette a kávéscsészét, amelyet húga, Celine nyújtott neki.

– *Obrigada*, pont erre volt szükségem.

– Mi a baj? – kérdezte Celine.

Maria nagy kortyot ivott, és kerülte húga átható pillantását.

– Hát... nem állunk jól, Celine.

– Daniel tényleg hülye helyzetbe hozott minket – morogta Celine, mire Maria felhorkant.

– Az enyhe kifejezés. – Ő sokkal drámaibb szavakat használt volna. Ha a bátyjuk nem árulta volna el a családot, most nem lennének ilyen problémáik a számlák kifizetésével és az állatmenhely további működtetésével.

Ez a munka amúgy sem hozott különösebben sok pénzt, annak ellenére, hogy a menhely már elválaszthatatlan része volt Santarémnek. Itt az esőerdőben, közvetlenül az Amazonas mellett, a társadalom leggyengébb tagjairól, a vadállatokról gondoskodtak. Az esőerdő irtása egyre folytatódott, ezért nagyszülei menhelyet nyitottak. Ezzel ugyan nem tudták megmenteni az esőerdőt, de legalább az irtás áldozatain segíthettek.

Még senkinek sem beszéltek a pénzügyi nehézségekről. A jószívű santarémi lakosok biztosan eladnák a legértékesebb vagyontárgyaikat, hogy Rodrigo és Alma Dias menhelye fennmaradjon.

Néhány évvel ezelőtt Maria szülei Svájcba költöztek, hogy ott élvezzék megérdemelt nyugdíjas éveiket. Maria, Celine és testvérük, Daniel vállalták a felelősséget a menhelyért, és adományokra voltak utalva.

Egészen a közelmúltig egy gazdag vállalkozó Minas Geraisból hatalmas összegeket adományozott havonta – de aztán Daniel elszökött a feleségével, és természetesen az üzletember megszüntette a kifizetéseket. Sokkal több pénzre volt szükségük, mint amennyi Santarémbe rendelkezésre állt, így csak egy lehetőség maradt.

– Be kell zárunk. Még az állatorvosi rendelőből származó jövedelemmel együtt sem elég a pénz.

Egy utolsó kétségbeesett kísérletben, hogy ne kelljen feladnia szülei örökségét, Maria felvett egy állatorvost, aki a háziállatokról gondoskodott, míg ő maga az egzotikus és vadállatokkal foglalkozott, Celine pedig haszonállatorvosként dolgozott a környék farmjain. Dr. Rafael Pedro immár három hónapja dolgozott nekik.

Maria sajnálattal gondolt Rafaelre. Csendes ember volt, aki soha nem beszélt sokat magáról, és mégis barátok lettek ez idő alatt – ami valószínűleg annak is köszönhető, hogy a Dias család vendégszobájában lakott.

A munkában többnyire nem volt sok közük egymáshoz. Ennek ellenére úgy tűnt, van valami közöttük: rejtett vágy, egyfajta kötelék. Beszélgetéseik gyakran flörtöléssel végződtek, és mégis láthatatlan fal határ tartotta őket vissza attól, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz. Maria volt Rafael főnöke, és bár már rég nem vonzódott ennyire senkihez, nem engedhette meg magának, hogy összejöjjön egy alkalmazottjával. De talán Rafaelt nem is érdekli igazán, csak udvarias.

Celine mintha olvasott volna a gondolataiban, és elmosolyodott.

– Ha már nem lesz az alkalmazottad, randizhatsz velem.

Maria felhúzta a szemöldökét, de a szíve gyorsabban kezdett verni. Igen, Rafael valóban vonzó férfi. Izmos karja és erős mellkasa azonnal magára vonta Maria figyelmét, meleg, mogyoróbarna szeme pedig örülten megdobogtatta a szívét. A mód, ahogyan a szenvedő állatokhoz beszélt, és úgy bánt velük, mintha a családtagjai lennének, megérintette a szívét. Talán újra át kellene gondolnia

Celine javaslatát?

– Inkább neked kellene randiznod vele – felelte kitérően, de a húga csak nevetett.

– Hivatalosan még férjezett vagyok. Na és te vagy az, aki mindig csillogó szemmel néz rá.

– Épp most magyarázom, hogy be kell zárunk a menhelyünket, és te a dögös állatorvosunkról beszélsz?

– Á, szóval dögösnek találsz! – kiáltotta Celine.

– Celine! Nem érteted, amit az előbb mondtam?

– De, persze. – Celine sóhajtott. – Szívszorító, hogy be kell zárni, de mindketten tudjuk, hogy mindent megtettünk, hogy ezt elkerüljük.

– Mielőtt felhívom az ügyvédet, beszélek Rafaellel. Tudnia kell, hogy hamarosan elveszíti az állását.

Celine vigasztalóan megsimogatta a vállát.

– Szólj, mi a következő lépés.

Maria bólintott, Celine pedig kiment. Most teljesen új irányt kell adnia az életének, és talán Rafaelnek is szerepe lesz ebben...

Nem, erre nem is szabad gondolnia. Nem is tudja, hogy Rafael érez-e iránta valamit. Bármennyire is szeretné megtartani, egyszerűen nem engedheti meg magának.

Még ma el kell bocsátania Rafaelt.

A kedves, vonzó Rafaelt. A pillantások, amiket váltottak, mindennap örömmel töltötték el a szívét. Nagyra értékelte ezt a barátságot, és az állatok iránti szenvedélyük is összekötötte őket. És most ki kell rúgnia.

Bárcsak minden másképp alakult volna!

Maria sóhajtott, és kezébe rejtette az arcát. Talán jobb is így. A káoszhoz, amit a menhely bezárása okoz, nem kell még egy romantikus kalandot is hozzáadnia.

De beszélgetés Rafaellel nem lesz kellemes.

Rafael a rendelő recepcióján ült, és a számítógépébe írta a jegyzeteit, amikor kinyílt az ajtó.

– Sajnálom, zárva vagyunk – mondta, anélkül hogy felnézett volna.

Egyszerűen fáradt, nem tud még egy állatot kezelni. Már elmúlt kilenc óra, és Emanuel, a kávézó tulajdonosa már napkelte előtt felébresztette, mert a kutyája titokban csokoládét evett.

Lemaradt a Dias nővérekkel való vacsoráról is. Bár csak ott lakott, és nem tartozott a családhoz, Maria rendszeresen meghívta vacsorára. Ez minden alkalommal a nap csúcspontja volt számára – kivéve azt, amikor vasárnap együtt mentek a santarémi piacra.

Nem szívesen hagyta ki ezeket a lehetőségeket, hogy Mariával beszélgethessen, de az állati vészhelyzetek előnyt élveztek.

Paulo állt előtte, a boltosnő fia, és bizonytalanul nyújtott felé egy kis dobozt. Rafael a homlokát ráncolva felállt.

– Mi történt?

– Anyukám azt mondta, maga gondoskodik az eltévedt állatokról – mondta a fiú, és átadta neki a dobozt.

Rafael levette a fedelet, és egy macskakölyköt talált, amelynek mély vágás volt a hátán. A seb már nem vérzett, de meg kellett vizsgálnia. Gyakran kellett olyan állatokat kezelnie, melyeket emberek sebesítettek meg.

– Köszönöm, hogy elhoztad. Így biztos túl fogja élni – mondta mosolyogva, és intett Paulónak, amikor az elhagyta a rendelőt. – Akkor nézzük csak... – Óvatosan megvizsgálta az állatot. – Te nem is házimacska vagy... hanem ocelot, igaz?

Az állat olyan kicsi volt, hogy nem tudta pontosan megmondani, de a szőrzete mintázata szokatlan volt egy közönséges házimacskának, főleg ebben a régióban. Az ocelot meg sem rezzent, hanem nyugodtan tűrte a vizsgálatot.

Rafael az egyetem óta nem foglalkozott ocelotokkal, de úgy gondolta, tudja, hogyan kell eljárni. Először ultrahangot kell készítenie, majd megtisztítania és bekötöznie a sebet.

Sóhajtott, és pillantást vetett az órára. Beszélnie kell Mariával, hogy biztosan tudja, tényleg ocelotot ápol, de ilyen későn nem akarta zavarni.

Amióta a rendelőben dolgozott, a menhely elbűvölő tulajdonosa minden szabad gondolatát uralta. Minden nyugodt pillanatban arra gondolt, mit csinálhat éppen, és hiányzott neki.

Ami nevetséges. Miért van ennyire oda érte, amikor csak együtt dolgoznak?

Maria más volt, mint az összes nő, akivel eddig találkozott. Nem is csoda: azok a nők csak a vagyongazdálkodási alapra pályáztak, amelyet híres nagyszülei hoztak létre számára. Egyiküknek egyszer majdnem sikerült rávennie, hogy elvegye, és olyan ügyesen csinálta, hogy Rafael csak az utolsó pillanatban látott át a szitán. A családja nem riadt vissza attól, hogy felbérelje azt a nőt, hogy végre hozzáférhessen a pénzhez.

Azóta nem volt többé kapcsolata a családjával – és a szerelemről is lemondott. Neki fontosabb volt, hogy állatorvosként dolgozzon.

Santarém a szívéhez nőtt. A hely, amely eredetileg csak menedékként szolgált volna számára, otthonává vált. Ez elsősorban Mariának volt köszönhető, akivel barátságot kötött, és aki megismertette vele az összes falubelit.

Minden együtt töltött perccel egyre forróbbá vált benne a vágy. Most pedig meg kellett fékeznie, ami a mellkasában nőtt, különben lehet, hogy soha többé nem lehet úrrá rajta.

Az ocelotot a kis karámba tette az ajtó mellett, ahol biztonságban volt. Aztán átment a szomszédba, a kis házba, ahol a Dias családdal élt. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy a konyhában még ég a villany. Maria az asztalnál ült, és ujjait egy gőzölgő teáscsészére fonta.

Látva lehangolt arcát, Rafael megdermedt.

– Mi történt?

Maria megrázta a fejét.

– Semmi – válaszolta kissé túl gyorsan.

Rafael összeszűkítette a szemét, de nem faggatta tovább.

– Szükségem van rád a rendelőben.

– Mi történt? – Hirtelen eltűnt a lehangoltság az arcáról, felállt.

– Valaki hozott egy ocelotot, amit nyilván késsel megsebesítettek. Nem tudom pontosan, milyen kezelésre van szükség. Az ocelotok és a házimacsák különböznek egymástól.

Maria bólintott, és követte a rendelőbe. Rafael közben folytatta:

– Talán először ultrahangot kellene csinálnunk, mielőtt összevarrnánk a sebet. Normálisan lélegzik. Nem hiszem, hogy a szervei megsérültek, de a hőmérséklete kissé emelkedett.

A rendelőben Maria letérdelt a karám mellé, és megsimogatta az ocelotot.

– Talán csak stresszes. – Alaposan megvizsgálta az állatot, és megerősítette Rafael feltételezését, hogy a szervei nem sérültek meg. – De nem kellene összevarrni a sebet, csak fertőtleníteni és figyelni. Szegényke... Vigyázunk rád, amíg jobban nem leszel.

Rafael elmosolyodott. Maria mindig olyan szeretetteljesen bánt az állatokkal. Állatorvosként szinte csak empatikus és szenvedélyes emberekkel dolgozott, de a három hónap alatt, amit Santarém-ben töltött, Maria még az ő elvárásait is felülmúlta. Teljes odaadással gondoskodott minden állatról és emberről.

Kár, hogy a szülei olyan alattomos módon próbálták összehozni egy nővel, mert emiatt elvesztette a bizalmát a normális kapcsolatban. Ezt a bizalmat előbb újra fel kell építenie, mert egyelőre hatalmas védőfal mögé bújt.

Amely fokozatosan kezdett omladozni. Maria munkája a közösségért annyira lenyűgözte, hogy állandóan arról fantáziált, milyen lenne vele leélni az életét – és nem csak barátként. Egy része figyelmeztette, hogy óvatosnak kell lennie, mert nem akarja elveszíteni azt, ami most van köztük. Kockáztathatja-e a barátságukat, és remélhet-e többet?

Maria érezte a férfi meleg tekintetét a nyakán, és kellemesen megborzongott. Végre össze kell szednie a bátorságát, és beszélni Rafaellel az elkerülhetetlenről. Nehéz volt rávennie magát, főleg miután a férfi olyan profin gondoskodott az ocelotról – és azért is, mert a barátságuk annyira

sokat jelentett neki.

Megharapta az alsó ajkát, és felegyenesedett. Ez nevetséges. A három hónap alatt Rafael nem tett semmilyen közeledési kísérletet, éppen ellenkezőleg. Amikor beszélgettek, az egyszerűen csak bizalmasnak érződött. Semmi oka, hogy egy pillantástól ennyire felhevüljön.

Mély levegőt vett. Kellemetlen csend telepedett közéjük. Hogy kezdjen el egy ilyen beszélgetést? Nyelt egy nagyot.

– Beszélnem kell veled...

Rafael odafordult felé, és ránézett azzal a mogyoróbarna szemével, amelynek látványától mindig melegség öntötte el.

– Nem állunk túl jól anyagilag. Már régóta nem – mondta végül.

– Ezért vagy mostanában olyan stresszes?

Maria kimeresztette a szemét, és az elmúlt kilenc napra gondolt, amióta rájött, hogy a menhelyet be kell zárni. Nem csoda, hogy Rafaelnek nem kerülte el a figyelmét a zaklatottsága.

Becsukta a szemét, és megpróbált koncentrálni, annak ellenére, hogy a gondolatai kavarogtak. Nem igazán sikerült, mert újra felébredt benne a Rafael iránti vonzalom. És ez most nem jött jól.

Amikor újra kinyitotta a szemét, Rafael aggódó arcát látta.

– Tavaly elvesztettük a legnagyobb támogatóunkat. Azóta alig tudjuk fenntartani magunkat. Reméltem, hogy a rendelői munkád elég bevételt hoz. – Maria örült, hogy nem csuklott el a hangja.

Rafael keresztbe fonta a karját, és a földre nézett.

– Tehetek valamit?

Maria a mellkasára tette a kezét, és a szíve gyorsabban kezdett verni. Tudta, hogy a férfi nem tehet semmit, de az a tény, hogy felajánlotta, nagyon kellemes érzést váltott ki belőle. Most, hogy elkezdte a beszélgetést, rájött, hogy Rafael hamarosan el fogja hagyni a várost, és ezzel együtt az izgalom is eltűnik, amelyet régóta nem érzett.

– Sajnos nem. Kivéve persze, ha ismersz valakit, aki egy csomó pénzt akar adni nekünk – mondta, és halványan elmosolyodott.

Rafael a homlokát ráncolta, de Maria nem értette, miért. A férfi nyugodtan lélegzett, és láthatóan erősen gondolkodott.

– Véletlenül tényleg ismerek valakit – mondta végül.

Egy pillanat alatt eltűnt a melegség Maria testéből. Lehetséges ez? Tényleg van valaki, aki rendbe tudja hozni a káoszt, amit Daniel hagyott maga után?

– Hogy mi? Ki az?

– Én – felelte Rafael, és Mariát újra elöntötte a hőség. Úgy tűnt, mintha vihar tombolna benne.

– Te? De... te a vendégszobámban laksz!

– Hm, igen. Csak sajnos rengeteg papírmunka. – Elfordította a tekintetét. Valami kényelmetlennek tűnt számára. – A nagyszüleim létrehozta nekem egy vagyonkezelői alapot, de az volt a kívánságuk, hogy csak akkor jussak hozzá a pénzhez, ha családot alapítok.

Maria szíve megugrott, majd mintha összezuhant volna. Lenézett a férfi bal kezére, de nem látott rajta gyűrűt. Ha nem házas, hogyan akar pénzt adományozni a menhelynek?

A gondolat, hogy Rafael más nőt vehet feleségül, furcsa módon fejfájást okozott neki.

– Feltételezem, hogy nem vagy nő, különben nem mondanád el ezt nekem, ugye? – kérdezte Maria.

– Igen, nem vagyok nő. – Rövid szünetet tartott, és olyan intenzíven nézett a lányra, hogy Mariának elállt a lélegzete.

Néhány pillanatig csak a szívverését hallotta, s csak aztán fogta fel, mire céloz Rafael. Ez nem lehet igaz. Tényleg azt akarja mondani, hogy össze kellene házasodniuk? Nem, ilyen csak a filmekben történik.

– Nem biztos, hogy értem, mire gondolsz.

– Maria – mondta Rafael, és egy lépést tett felé. – Szerintem a megoldás nyilvánvaló. Össze kell házasodnunk.

Alighogy kimondta ezeket a szavakat, Rafael rájött, hogy eddig visszatartotta a lélegzetét. Nyugtalan lett, amikor megértette, hogy elveszíti az állását, ha a menhely csődbe megy. Ha tehát segíteni akar a barátnőjének, Mariának, és vele akar maradni, valahogy meg kell oldania ezt a problémát.

És csak egy megoldás van: el kell vennie Mariát, akihez azóta vonzódik, amióta itt dolgozik. Az egész családja nyomást gyakorolna rá, ha megtudnák, hogy hozzáfér a vagyonekhez, és ezzel Mariát is veszélybe sodorná. A család ugyanis évek óta próbálta megszerezni a pénzt, ha kell, holttesteken át. Biztos találnának módot, hogy manipulálják Mariát, és kihasználják az iránta érzett érzelmeit. Fájdalmas gondolat volt.

Ez a vagyon egész életében teherként nyomta a vállát. Miért ne adhatná a menhelynek?

– Ugye ezt nem mondd komolyan? Mégse lehet, hogy...

– Csak érdekházasság lenne, semmi más. Ha bemutatom a banknak a házassági anyakönyvi kivonatot, a pénz az enyém lesz. Nem: a tiéd. Ha akarod. – Habozott. Tudta, milyen feszült helyzet ez, és nem akart nyomást gyakorolni a lányra. – Csak ideiglenes lenne. Pár hétre szólna, amíg elrendezem a dolgot az alappal, aztán elválhatunk – tette hozzá mintegy mellékesen.

Maria hátralépett, és keresztbe fonta a karját. Érzelmek vihara tükröződött az arcán, de olyan rövid ideig, hogy Rafael nem tudta megfejtetni. Még azt se tudta, hogy ő maga mit gondol.

Javaslatát ugyan a kétségbeesésből fakadt, de minden percben egyre meggyőzőbbnek találta az ötletét. Megéri, ha ezzel fenn tudja tartani a menhelyet. Alig három hónap alatt annyira megszerette a santarémi embereket!

Hogy tudná elviselni, hogy Maria – nem, az egész falu – ilyen veszteséget szenvedjen el, amikor ő meg tudja oldani a problémát?

– Ez... Nem tudom elhinni, hogy komolyan fontolgatom – mondta Maria.

– Megértem, ha szükséged van egy kis gondolkodási időre. De tudnod kell, hogy komolyan gondolom. Hajlandó vagyok neked adni a pénzt, és nem kell semmilyen további kötelezettséget vállalnod. Közöttünk minden marad a régiben.

Eddig a nők mindig más szemmel nézték, amikor megtudták, milyen gazdag. Remélte, hogy ezúttal másképp lesz.

– Mikor férnél hozzá a pénzhez? – kérdezte Maria.

– Amint megkapom a házassági anyakönyvi kivonatot, csak néhány hétbe telik.

Maria a lábát nézte, így Rafael láthatta a nyaka finom hajlatát, barna bőrét, amely még itt, a rendelő éles fényében is bársonyosnak tűnt. Nem először kellett visszafognia az ösztönét, hogy ne simogassa meg lassan érzéki vonalait, amelyek köpenye alatt sejlettek.

Maria illata – olyan, mint az eső a meleg földön – az orrába szállt, és csak tovább fokozta a késztetést, hogy egyszerűen odamenjen hozzá, kezét a sűrű hajába temesse, az arcát közelebb húzza, hogy először megnézhesse, majd megcsókolhassa telt ajkát. Vajon olyan puhák, mint amilyenek látszanak? Elképzelte, ahogy ezek a barna, meglepetéstől kitágult szemek vággyal teltek meg, miközben közeledik hozzá...

Elszorult a torka. Átlépett egy határt a javaslatával?

Maria minden másodperccel egyre forróbb lett. Valójában azonnal vissza akarta utasítani, de ajka nem volt hajlandó kimondani a „nem” szót. Természetesen nem fog hozzámenni. Már a gondolat!

De miért ver olyan gyorsan a szíve?

Azok a rövid pillanatok, amikor munka közben melegség öntötte el, és a bőre bizsergett – azok csak fantáziák voltak, amiket néha megengedett magának, mert ennél többre nem volt lehetőség a pénzügyi problémák közepette. De ez a javaslat felkeltett benne valamit, ami eddig rejtve volt a szívében.

A menhelyen végzett munka annyira lekötötte, hogy soha nem gondolt kapcsolatra. De most Rafael ott állt előtte, és már a pusztja jelenléte annyira sok mindent kiváltott belőle, hogy másra sem tudott gondolni, csak a telt ajkára...

– Miért ajánlod fel nekem? Neked mi hasznod van belőle? – Ezek a kérdések kissé érzéketlennek

tűntek. Nem akart rosszat feltételezni róla, de úgy tűnt, Rafael azt hiszi.

– Én... – Megállt, a homlokát ráncolta. – Te nekem... barátnő vagy. És meg tudom oldani a problémádat. Nem bánom, ha nincs hasznom belőle. Ez azért neked is elég nagy változás.

Maria bólintott. Az utolsó férfi, akiben megbízott, a bátyja, Daniel volt, és ő annyira becsapta, hogy azóta senkiben sem akart többé könnyen megbízni, még Rafaelben sem, aki a barátja lett. És aki talán hamarosan még többé válik...

– Mit gondolsz, mennyi pénzt kapsz? – kérdezte kissé habozva.

– A nagyszüleim sok pénzt kerestek a karrierjük során, és vagyonkezelői alapokat hoztak létre az unokáik számára. – Rövid habozás után folytatta: – Kicsit több, mint hetvenötmillió realra számítok.

Halott csend lett. Mariának kiszáradt a szája.

– Hetvenötmillió real? – ismételte meg, csak hogy biztos legyen benne, hogy nem hallotta rosszul. Egy ilyen hatalmas összeggel soha többé nem kellene adományokkal foglalkoznia.

De miért kérdezte meg egyáltalán? Úgyse fogadja el az ajánlatot. Neki olyan ember lesz a férje, akihez mély érzések fűzik.

És Rafael? Miért nem keres egy nőt, akit tényleg el akar venni feleségül? Igazi álomférfi a rövid hajával, edzett testével és a legbizalomgerjesztőbb szemekkel, amiket valaha látott. Találna nőt, akiről gondoskodhatna, és akit szerethetne. Miért kötne először érdekházasságot, ha rövid időn belül megtalálhatná az igazi feleségét?

Tekintete Rafaeltől a kezelőszoba falán lévő órára vándorolt.

– Gyere, menjünk vissza. Ehhez a beszélgetéshez szükségünk van egy csésze teára.

A konyha üres volt, amikor Rafael és Maria beléptek, kivéve a lány dogját, aki csak röviden emelte fel a fejét, majd aludt tovább. Maria két csésze forró Earl Grey teát készített, miközben gondolatai még mindig mindenfelé száguldoztak. Amikor leült Rafael mellé az asztalhoz, és átadta neki a csészét, végre újra ránézhetett. Ez a helyzet – a férfi a konyhában, az asztalnál, élénk beszélgetés vagy vacsora közben Celine-nel és a lányával – mára már teljesen normális volt.

Majdnem túlságosan is normális. Maria nagyon értékelte ezeket a közös pillanatokat.

Vajon a házasságuk miatt ez megváltozna?

– Honnan volt a nagyszüleidnek ilyen hatalmas vagyona?

– Befektettek egy médiavállalatba, ami sikeres szappanoperákat gyártott – válaszolta röviden Rafael.

Maria nem faggatta tovább. Talán bonyolult kapcsolata volt a nagyszüleivel. A bátyja miatt nem voltak számára ismeretlenek a zűrös családi viszonyok.

– Jó, akkor hogyan csinálnánk? Csak aláírunk egy űrlapot? Hogy fog ez hatni a munkánkra?

Rafael a csészéjére nézett, és a teafilter címkéjét babrálta. Idegesnek tűnt, ami meglehetősen szokatlan volt. A rendelőben mindig olyan magabiztosan viselkedett, hogy Maria néha lenyűgözve bámulta. A gondolat, hogy hozzámenjen ehhez a férfihoz, olyan ellentmondásos érzéseket váltott ki belőle, hogy nehezen tudott koncentrálni.

De még ha alá is írnának valamiféle papírt, attól még nem lennének igazán házasok. Celine esetében éppen fordítva történt: a férje egy nap egyszerűen elment, hivatalos válási papírok nem voltak – de a húga már nem volt igazán házas, mert a házassághoz több kell, mint egy darab papír. Odaadás, törődés... szeretet.

– Erre még nem gondoltam – mondta Rafael, és kortyolt a teájából. – Amikor azt mondtad, anyagi gondjaid vannak, egyszerűen segíteni akartam. Fontos nekem, hogy Santarém része legyek.

De van még egy másik ok is, Maria érezte. A családja? Nyilván vannak feszültségek, de erről még soha nem beszéltek, mert nem volt jelentősége a munkájuk szempontjából.

– Elrepülhetünk Manausba, és beszélhetünk az ügyvéddel. Biztos meg tudunk állapodni, milyen feltételek mellett kötjük ezt a... házasságot. Ha közös megoldást találunk, aláírhatjuk a papírt az anyakönyvi hivatalban.

Miközben beszélt, Maria az arcába nézett, és keresett valamit, bármit, ami megmutatta volna neki, hogy ez egyáltalán nem jó ötlet. Mert időközben szinte teljesen meg volt győzve. Mióta Daniel

átverte, őszintén remélte, hogy találnak megoldást.

És Rafael most megoldást kínál neki. Ha azonban továbbgondolta, rájött, hogy sok minden rosszul sülni lehet el. Már három hónapja flörtölt ezzel a férfival, és ha belemegy ebbe az érdekházasságba, akkor ez a vonzalom soha nem teljesül be. A pénz örökre megváltoztatná a kapcsolatukat.

– Oké. Ha tényleg megcsináljuk, akkor tisztán üzleti szempontból kell tekintenünk rá – mondta. – Nem akarom, hogy bármelyikünk is érzelmekeket tápláljon, és kénytelen legyen olyat tenni, amit nem akar. Akkor nem is flörtölhetünk többet egymással. Az csak még bonyolultabbá tenné a dolgokat.

Nohát, ezek a feltételei. Egy része biztos volt benne, hogy súlyos hibát követ el, mert két ember nem házasodhat össze pusztán üzleti okokból. De mindent megtenne, hogy megvédje családjá örökségét, és segítse a leggyengébb állatokat itt, az esőerdőben. A családjá oly sokat feláldozott, hogy felépítse ezt a menhelyet, nem engedheti, hogy a bátyja végleg tönkretegyje. Ez a menhely az életműve, és oly sok örömet okoz neki.

A férfi egy pillanatra meglepettnek tűnt. Talán azt várta, hogy visszautasítja?

Rafael csak most vette észre, hogy visszatartotta a lélegzetét. Mély levegőt vett. Maria beleegyezett. Pontosan erre számított.

Biztos hamarosan a családjá is tudomást szerez róla. Annyira szerették volna megszerezni a pénzt, mert mióta a médiavállalkozásuk veszteséges lett, azt akarták, hogy fektessen be. Mindenáron olyan híresek akartak lenni, mint egykor a nagyszülei, és már tudta, hogy semmi sem állíthatja meg őket. Annak idején egy Laura nevű nőt bíztak meg azzal, hogy manipulálja őt – amivel örökre tönkretette a bizalmát és a szerelmét.

A meleg földre hulló eső illata, amely Mariából áradt, miközben gondolkodott, habozásra készítette. Arra vágyott, hogy ez az illat örökre része legyen az életének, hogy körülvegye őket, amikor együtt fekszenek az ágyban... De ez valószínűleg nem felel meg Maria elképzeléseinek. Egyértelműen kijelentette, hogy tisztán üzleti alapon tekint a dologra, és nem akar többé flörtölni.

Talán így legalább megőrizhetik a barátságukat.

Most hát el kell felejtene ezt a csábító illatot, mert ha hagyja, hogy elragadja a vágy ez iránt a nő iránt, nehezen tudna tovább lakni a házában és dolgozni a rendelőjében.

– Ezek észszerű feltételek – válaszolta. – Tehát nincs több flört.

– És akkor hogy lesz? – kérdezte Maria, és lesütötte a szemét, hogy a teájára nézzen. Egy hajtincs esett az arcába, ami még ellenállhatatlanabbá tette.

– Holnap reggel felhívom az ügyvédet, és szólok, milyen dokumentumok kellenek tőled. Amint megvan az időpont az anyakönyvi hivatalban, el kell repülnünk Manausba.

Ez a megállapodás Mariának több hasznot hoz, mint neki. De egy ilyen nő soha nem élne vissza egy érdekházassággal, mert őszinte és tisztességes, és ezt Rafael csodálta benne.

Maria elővette okostelefonját, és végigsimított a kijelzőn.

– Mit szólnál jövő péntekhez? Celine helyettesít a rendelőben, majd azt mondom neki, Manausban kell ellátnunk egy állatot.

Péntek? Rafael tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, de nem számított rá, hogy Maria ilyen cél-tudatos és gyakorlatias lesz.

– Megkérdezem az ügyvédet, ráér-e aznap. De... – Habozott. – Gondold át még egyszer nyugodtan.

Maria bólintott és felállt.

– Akkor holnap megnézem az ocelotot.

– Köszönöm – mosolygott Rafael.

A szíve nagyot dobbant, amikor a lány visszamosolygott rá. Az arca ragyogott, egyszerűen lélegzetelállító volt. Egy pillanatig még nézték egymást, és visszafogta a vágyát, hogy kinyújtsa felé a karját, és szorosán magához ölelje.

Miért érzi ezt a vágyat éppen most, amikor sokkal több forog kockán közöttük, mint korábban? Vagy talán a Maria iránti érzései készítették erre az abszurd javaslatra?

2. FEJEZET

Szóval tényleg meg fogják tenni.

Rafael ügyvédje a városházi kapcsolatait felhasználva elintézte, hogy egy héten belül időpontot kapjanak az anyakönyvvezetőnél. Tényleg csak hét nap telt el azóta, hogy kitalálták ezt a tervet?

Maria egy luxusberendezésű irodában ült egy bőrfotelben, a szíve vadul dobogott. Egy része még mindig azt kérdezte magától, jó ötlet-e ez az egész, de nem tudta a választ. Valójában leírhatatlanul rossz ötlet csak úgy feleségül menni ahhoz a vonzó férfihoz, aki neki dolgozik, mert a házasság intim szövetség, amit szerelemből kötnek. Annyira a munkájának élt, hogy kifutott az időből, hogy megtalálja a megfelelő férfit, akivel családot akar alapítani?

Most tehát érdekházasság vár rá, ismét meg lesz fosztva attól, amire igazán vágyik – valami igazítól. De nincs más választása. A pénz, amit Rafael ígért neki, legalább néhány évig fenntartaná a menhelyet, és addig biztos talál új támogatót.

Csak amikor az ügyvéd átadta neki a dokumentumot, akkor fogta fel, mennyi pénzről van is szó valójában.

– Ezt mind fel akarod ajánlani? – suttogta.

Amióta együtt ültek a repülőgépen, minden érzékszerve felpezsdült, mert ez a Rafael nevű férfi ott volt mellette. Miért ragaszkodott hozzá, hogy ne flörtöljön vele többé, amikor ezek a pillanatok azok közé a kevesek közé tartoztak, amelyekre egy munkanap során várt?

– Már elintéztem, hogy a pénzt azonnal átutalják a menhely számlájára, amint a bank felszabadítja az alapot. Gondolom, megfelelnek a feltételek?

Maria tenyere izzadt, amikor újra ránézett a dokumentumra. A feltételek között az is szerepelt, hogy a válás után egyikük sem köteles tartásdíjat vagy hasonlót fizetni. Ez Maria számára természetes volt, mert ez tisztán érdekházasság.

– És mennyi ideig kell várunk? Azt mondtad, a banknak csak pár hétre van szüksége. – Maria rájött, hogy fogalma sincs, meddig fog tartani ez a házasság.

– A bürokrácia bonyolult. Lehet, hogy csak fél év múlva kapják meg a házassági anyakönyvi kivonatot a hivataltól. De általában nem tart tovább egy hónapnál – mondta a fiatal ügyvéd.

Maria kérdően nézett Rafaelre. Tudta, hogy még mindig titkol valamit, például a valódi motivációját. Azt mondta, azért akar segíteni, mert nem nézheti, ahogy a pénzügyi problémái elborítják. De tényleg csak ennyi? Vagy vannak más indítékai is?

– Mielőtt elmennek, még közölnöm kell, hogy az asszisztensemnek át kellett foglalni a hotelszobájukat. Most egy közös kétágyas szobájuk van a két egyágyas helyett – mondta az ügyvéd.

Rafael szemöldöke felugrott, akár csak Mariáé. Hőhullám futott végig a lány testén, és még jobban megfeszítette amúgy is feszült idegeit.

Egy szobában kell aludniuk? Ránézett Rafaelre, és az idegesség meglátszódnak az arcán, mert a férfi visszanézett az ügyvédre, és megkérdezte:

– Tényleg szükséges ez? Csak egy éjszakáról van szó, és a repülőjegyeket is maguk foglalták. Nem tudhatják, hogy itt vagyok.

Utóbbi mondat felkeltette Maria figyelmét. Kire céloz? A családjára?

Az ügyvéd vállat vont.

– Alábecsüli őket, Rafael. Lehet, hogy figyelik önt.

Rafael mozdulatlanul ült egy pillanatig, komor arccal. Maria hátán végigfutott a hideg. Akármik is azok az „ők”, már ebből az arckifejezésből tudta, hogy valami rossz történt.

Hirtelen az a furcsa érzése támadt, hogy meg kell védenie Rafaelt.

Mit tettek vele azok az emberek?

– Jól van – mondta Rafael fáradtan, egy tollért nyúlt, és aláírta a dokumentumot. Aztán átadta Mariának, akinek keze kissé remegett aláírás közben.